

met Mælk. Flæsk kan de ikke længere faa, de Folk, som har en saadan Løn. Vi kommer i Virkeligheden snart til at staa overfor det Spørgsmaal, om ikke den nuværende Ungdom, særlig Børnene, der opfødes paa Landet, bliver underernæret og som Følge deraf bliver vanrøgtet, idet de faar en daarligere Kost end tidligere.“ Og han tilføjer, at Arbejderne under de nuværende Forhold hverken kan faa Flæsk, Fedt eller Smør o. s. v.

Det ærede Medlems Billede af Forholdene paa Landet er i det hele i allerhøjeste Grad trist, og jeg skal tilføje, at disse Oplysninger ikke paa nogen Maade modsagdes fra nogen Side i denne Sal. Hverken de Herrer, der er særlig kendte paa Landet, eller nogen anden modsagde disse Oplysninger, som det ærede Medlem fra Horsens gav om Landarbejdernes Kaar. Og naar Forholdene er saaledes, kan, synes jeg, Venstre ikke godt fastholde, at i Byerne er der social Elendighed, men paa Landet er Forholdene saaledes, som de bør være, i alt Fald meget nær derved. Hvis Venstre paa Basis af en Teori om, at Staten ikke maa blande sig i saadanne Spørgsmaal, ikke vil ofre noget til Reformen for Landarbejdere, er Venstre under den samme Skæbne, som Højre var, da vi begyndte at rejse Arbejderbevægelsen her i Landet. Hvis Venstre fastholder dette Standpunkt, er det Venstre selv, der rejser Spliden i Folket ude i Landkredsene. Jeg siger Dem, at hvis Venstre nu, da deres Besøgelsestid er inde, ikke er klogere, end Højre var i sin Tid, er det Dem selv, der rejser den sociale Strid ude paa Landet, og Højres Skæbne herhjemme og Socialdemokratiets Fremgang her viser jo, hvilken Vej Udviklingen gaar, og viser, hvilken Skæbne Venstre da bereder sig selv.

Det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup), som havde Ordet i Dag, udtalte, at dette Lovforslag ikke viste Tillid til Kommunerne, naar det i sin § 2 stillede et saadant Forslag med Hensyn til Børnebespisningen. Jeg siger, at det er ikke Mangel paa Tillid, fordi man foreslaar, at der ydes Tilskud til denne Bespisning. Jeg forstaar ikke, at man kan have den Opfattelse, at det er Mangel paa Tillid. Nej, Erfaringen har vist, at Loven af 1902, som er gældende Lov paa dette Omraade, benyttes ikke af ret mange Kommuner. Tallet paa de Kommuner, der benytter Loven af 1902, er vist ikke vokset, siden denne Lov udkom. Hvis man nu kunde sige, at det er, fordi der

ingen Trang er til denne Lov, fordi Børnene er mætte og vel ernærede ude paa Landet, var det en god Forklaring, men det er desværre saaledes, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds uimodsagt har oplyst, at Forholdene ude paa Landet er elendige for en Mængde Mennesker. Det er altsaa en mangelfuld Forklaring, at Loven af 1902 ikke anvendes, fordi Forholdene er saa gode. Forklaringen maa søges helt andre Steder, og jeg siger, at der er ingen Tvivl om, at hvis der tilsiges Kommunerne Støtte til dette Spørgsmaals Løsning, vil en Mængde Børn ad den Vej faa den Kost, som de alle burde have.

Det ærede Medlem fra Vemming gjorde endnu en Indvending gældende, nemlig den, at det vilde være langt for Børnene at gaa til de Steder, hvor de skulde bespises. Men hvorledes Kommunerne vil indrette sig, kan vi dog ikke sidde her og afgøre. Jeg antager, at Kommunerne vil indrette sig paa den mest praktiske Maade, hvis dette Lovforslag vedtages, og den længste Vej, Børnene vil faa at gaa, vil dog være til Skolen, altsaa den Vej, de gaar til daglig. Jeg kunde godt tænke mig, at det nogle Steder kunde ordnes endnu bekvemmere, men den længste Vej vilde være den, de for Tiden allerede hver Dag betræder, nemlig Vejen fra Hjemmet til deres Skole, og saa vil de smaa Børn gaa med. Jeg antager i det hele, at hvis der er god Villie overfor denne Sag, vil man komme ud over Hindringerne. Jeg synes, Erfaringen, blandt andet fra Tyskland, har lært os, at naar der er god Villie til at løse sociale Spørgsmaal, saa er Samfundet i Besiddelse af umaadelige, uanede Evner og Kræfter til at løse de Spørgsmaal, der stilles. Derfor forekommer det mig, at disse Indvendinger er betydningsløse.

Det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) kom ikke ind paa Skolebespisningsspørgsmaalet, men han delte Lovene i humane Love og saa formodentlig de inhumane Love, og han havde en Klage paa Hjerte. Det ærede Medlem klagede over, at Udgifterne til det, han vist med Rette kaldte de humane Love, var steget til 33 Mill. Kr. Men det ærede Medlem nævnedes ikke de inhumane Love, Krigslovene. Hvis det ærede Medlem vil se efter, vil han erfare, at Udgifterne i Anledning af Krigslovene er steget til 60 Mill. Kr., det vil sige, at Udgifterne som Følge af Krigslovene er omtrent dobbelt saa store som Udgifterne paa Grund af de humane Love. Det ærede Medlem begyndte med dette Angreb paa de humane Love og sluttede